

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215197
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116215197.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00 175 480, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, zastúpeného advokátskou kanceláriou: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Bratislava, Mliekárenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 119, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 21C/30/2017-322 zo dňa 2.12.2021 – voči výrokom II. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie 96,15 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 96,15 Eur od 27.6.2016 do zaplatenia zastavil, vo výroku II. žalobu (vo zvyšku) zamietol a vo výroku III. vyslovil, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Prvoinštančný súd vzhľadom na to, že žalobca vzal svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 96,15 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 27.6.2016 do zaplatenia, s použitím ust. § 144, § 145 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP) vo výroku I. konanie čiastočne zastavil.

Pri rozhodovaní v merite prvoinštančný súd vychádzal zo skutkových zistení z vykonaného dokazovania. Zo zmluvy o termínovanom úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010 (č.l. 12) zistil, že žalovaná ako banka (pôvodne ako Dexia banka Slovensko a.s.) a vlastníci bytov v Bytovom dome na ul. A., súp. č. XXXX, obec B., zapísanom na LV č. XXXX, v zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (zastúpené C. D. E., prokuristom) ako klienti, uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť úver vo výške 9.600 Eur za účelom zateplenia štítovej steny a refundácie už zaplatených faktúr. Úročenie úveru bolo dojednané v odseku 2.2.4. zmluvy tak, že druh úrokovej sadzby je revizibilná, základná úroková sadzba je hodnota 3 mesačného EURIBOR, úrokové rozpätie 2,32% p.a., celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 3 mesačného EURIBOR + úrokové rozpätie 2,32 % p.a.. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, alebo zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch, alebo zmene úverovej politiky banky. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť

predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť jednostranne bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. V bode 5.7. zmluvy je uvedený: Klient je oprávnený jedenkrát za kalendárny rok za poplatok určený v sadzobníku požiadať banku o prehodnotenie miery jeho rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Podľa bodu 1 Definície a výkladových pravidiel zmluvy o úvere revizibilná úroková sadzba znamená úročenie variabilným percentom uplatňované ako súčet základnej sadzby a úrokového rozpätia, táto sadzba sa mení podľa pravidiel stanovených v príslušných ustanoveniach bodu 5. Úverovej zmluvy. Právo banky jednostranne uplatniť zmenu úrokovej sadzby, alebo sankčné zvýšenie úrokovej sadzby týmto nie je dotknuté. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 30.08.2012 (č.l. 11) adresovaného žalobcovi vyplýva, že banka oznamuje žalobcovi, že v súvislosti s bodom 5.5 Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010 banka mení dňom 14.09.2012 úrokové rozpätie (bod 2.2.4.3 úverovej zmluvy) na 3,0 % p.a., celková revizibilná úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 3 mesačného EURIBOR + 3,0 % p.a.

Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 a § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. i), 5, 9, § 53a ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len OZ), § 497 a § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len OBZ), § 1 ods. 2, 3, § 24a zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov... (ďalej aj len ZoSÚ), § 8b ods. 1 a 3, § 9 ods. 2, 7 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj len ZoVB), s použitím ust. § 290 a § 298 ods. 1 CSP.

Ako prvé prvoinštančný súd riešil námietku žalovaného o nedostatku právomoci tamojšieho súdu rozhodovať spor medzi stranami z dôvodu rozhodcovskej doložky uzatvorenej v bode 15.17 zmluvy o termínovanom úvere. Z bodu 15.17 Zmluvy o termínovanom úvere vyplýva, že vzájomné spory strán je príslušný prejednať Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk. Zo Základných informácií mal súd preukázané, že rozhodcovský súd s názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval, z ktorého dôvodu je uvedené dojednanie neurčité a nezrozumiteľné, a preto neplatné podľa § 37 ods. 1 OZ. Navyše podľa ustanovenia § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd, pričom dodávateľ sa môže účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu iba ak vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie. Uvedené žalovaná nepreukázala, navyše počas súdneho konania došlo k zrušeniu Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie ku dňu 01.01.2019, preto mal súd za to, že tu nie je neodstrániteľná prekážka konania spočívajúca v nedostatku právomoci spor prejednať, a teda všeobecný súd je oprávnený vo veci konať a rozhodnúť.

Žalovaná ďalej namietala, že právny zástupca pôvodných žalobcov nebol oprávnený zastupovať žalobcov pri podaní žaloby. K tomuto súd uviedol, že v obdobnej veci vedenej na tamojšom súde po zastavení konania, na odvolanie žalobcov Krajský súd v Trnave v uznesení č.k. 23Co/81/2019-241 zo dňa 26.02.2020, ktorým zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania uviedol, že „v zmysle § 8b ods. 1 ZoVB aj zmluva o výkone správy v čl. III. (zo dňa 19.06.2008) obsahuje dojednanie o splnomocnení, podľa ktorej vlastníci bytov splnomocnili správcu konať pri správe domu za vlastníkov bytov v dome pred súdom, správu domu vykonávať samostatne v mene vlastníkov bytov v dome pri vymáhaní škody. Správca preto bol v prejednávanej veci ako priamy zákonný zástupca vlastníkov bytov v zmysle § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom do 31.10.2018 (vzhľadom na vyššie uvedený právny názor a s prihliadnutím k faktu, že vymáhanie pohľadávky z úverového záväzku patrí pod výkon správy bytového domu v zmysle čl. I zmluvy o výkone správy, pretože vymáhanie pohľadávky vzniknutej z predmetnej úverovej zmluvy za účelom získania úveru na rekonštrukciu bytového domu žalobcov, v širšom slova zmysle súvisí so správou bytového domu žalobcov). Takéto splnomocnenie nevyklučuje ani § 89 CSP, pričom ide o právo dať sa v konaní zastupovať s určitou modifikáciou a správca, ako zákonný zástupca, má toto oprávnenie podľa § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom do 31.10.2018. Splnomocnenie, ktoré ako splnomocniteľ vystavil zákonný zástupca žalobcov, správca domu, Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Beethovenova 26, Trnava, IČO: 00 175 480 pre splnomocneného, právneho zástupcu UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., Miletičova 23, Bratislava, IČO: 36 662 291

je z vyššie uvedených dôvodov možné považovať za udelené v súlade s právnymi predpismi. " Vzhľadom na to, že Zmluva o výkone správy č. 83 zo dňa 13.11.2007 (č.l. 112) obsahuje rovnaké dojednania o splnomocnení, ako zmluva o výkone správy opísaná v uznesení odvolacieho súdu, dospel súd k záveru, že splnomocnenie, ktoré ako splnomocniteľ vystavil zákonný zástupca žalobcov (aktuálne žalobca), pre splnomocneného, právneho zástupcu UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., je možné považovať za udelené v súlade s právnymi predpismi a teda právnenému zástupcovi žalobcov bolo udelené riadne plnomocnenstvo na zastupovanie žalobcov v konaní.

Žalovaná ďalej tvrdila, že Zmluva o termínovanom úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou a spor nie je možné považovať za spotrebiteľský. Zo Zmluvy o výkone správy č. 83 zo dňa 13.11.2007 (č.l. 112) mal súd preukázané, že vlastníci bytov uzatvorili túto zmluvu s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB, predmetom zmluvy je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere je správca povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, uzavrel ju správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 83. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako podnikateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom bol poskytnutý na zateplenie štítvej steny domu, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Hoci teda v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka. Na zmluvu sa tak vzťahuje spotrebiteľská ochrana vrátane ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle ustanovenia § 53 OZ. Súd mal za to, že zastúpenie vlastníka bytu naplňujúceho zákonnú definíciu spotrebiteľa osobou nenaplňujúcou definíciu spotrebiteľa pri právnom úkone uzatvorenia zmluvy nemôže spotrebiteľa zbaviť spotrebiteľskej ochrany garantovanej právnym poriadkom. Nakoniec, záujem na osobitnej ochrane vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyplýva aj z ustanovenia § 24a ZoSÚ (v súčasnom znení), ktorý im priznáva špeciálny právny režim. Z uvedených dôvodov je potrebné všetky osoby na strane dlžníka považovať za spotrebiteľov.

Žalovaná vzniesla námietku miestnej nepríslušnosti z dôvodu absencie spotrebiteľského prvku. K tomu súd uvádza, že táto bola daná ustanovením § 87 písm. f) zák.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v znení účinnom do 30.06.2016), v zmysle ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom vlastníci bytov (ako žalobcovia v čase podania žaloby) sú spotrebiteľmi s trvalým pobytom v prevažnom rozsahu v obvode tunajšieho súdu. V konaní sa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý so spotrebiteľskou zmluvou nepochybne priamo súvisí. Zároveň súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 9NcC/5/2017-87 zo dňa 23.02.2017, ktorým bolo konštatované, že na prejednanie a rozhodnutie veci je miestne príslušným tunajší súd, ktorým rozhodnutím je tunajší súd viazaný (§ 43 ods. 2 veta posledná CSP).

Prvoinštančný súd pokračoval, že medzi stranami bolo nesporné, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a vlastníci bytov v Bytovom dome na ul. A., súp. č. XXXX, B., v zastúpení zákonným zástupcom Bytovým družstvom so sídlom v Trnave, ako klienti uzavreli dňa 28.10.2010 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/112/10, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 9.600 Eur za účelom zateplenia štítovej steny a refundácie už zaplatených faktúr.

V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnene zvýšila od 20.09.2012 úrokovú sadzbu z 2,32% p.a. na 3,0% p.a. na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy o úvere, ktoré je podľa žalobcu neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobca až na pojednávaní začal tvrdiť, že napadnuté ustanovenie zmluvy je neplatné pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť podľa § 37 OZ. Žalobca žiada vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 20.09.2012 do 30.06.2016 vo výške 69,80 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle Prehľadu splátok úveru (č.l. 213). Podľa žalobcu žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy o úvere, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020 a stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2015. Uvedené rozhodnutia sú však na tu prejednávanú vec neaplikovateľné, nakoľko vychádzajú z iných skutkových okolností, keď v uvedených konaniach nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového domu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcom, ale bola posudzovaná zmluva o hypotekárnom úvere, t.j. iný typ úverového produktu, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v prejednáwanej veci. Navyiac, znenie bodov 4.6. a 5.5. nie je totožné a je inak definovaná aj zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie porovnávaných zmluvných podmienok nie je možné automaticky považovať ustanovenie bodu 5.5. Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010 za neprijateľnú podmienku a za neplatnú, teda nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2015, NBS sa v ňom žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednáwanej veci neprišlo, navyše stanovisko NBS nie je pre súd záväzné.

Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení ku dňu uzavretia zmluvy je neprijateľná zmluvná podmienka také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a podľa ods. 5 je absolútne neplatné. Ustanovenie § 53 ods. 4 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy obsahuje ich demonštratívny výpočet. Zákon zároveň v prvom odseku upravuje výnimku z uvedeného pravidla neprijateľnosti zmluvných podmienok ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, s tým, že individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. V prípade zmluvy o úvere je pritom úrok odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, je teda hlavným predmetom plnenia resp. cenou plnenia. Keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia resp. ceny plnenia, je zo zákona vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 12 OZ v aktuálnom znení, v zmysle ktorého sa neprijateľnosť zmluvnej podmienky hodnotí so zreteľom na povahu služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy.

Ak by teda aj bola v spotrebiteľskej zmluve dojednaná taká podmienka, ktorá by svojím charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaná v konaní tvrdila, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontrakčný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenkovať jednotlivé ustanovenia zmluvy, ktorého kontrakčného procesu sa zúčastnili banka a správca, obaja ako podnikatelia. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej by dlžník nemal možnosť zasiahnuť, ale správca ako odborne spôsobilá

osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. (Uvedené mal súd preukázané aj zo zápisníc tunajšieho súdu obsahujúcich výpovede svedkov C. D. E. a C. F. G. - vid'. bod 58.) Ustanovenie bodu 5.5. bolo v zmluvách z roku 2006 a z roku 2010 totožné, čo vyplýva zo sťažnosti správcu zo dňa 18.01.2016 adresovanej NBS (č.l. 35 - kde sa pri väčšine zmlúv o.i. aj z rokov 2006 a 2010 odkazuje na rovnaký bod 5.5 zmluvy a zmenu úrokovej sadzby v prípade zmeny miery rizika klienta), ako aj z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 30.08.2012 (č.l. 11 - kde sa odkazuje na bod 5.5), pričom totožnosť znenia bodu 5.5 zmlúv je súdu známa aj z jeho úradnej činnosti. Ak sa potom uskutočnil riadny kontraktálny proces k zmluvám z roku 2006, ktoré obsahovali totožné znenie bodu 5.5. týkajúce sa zmeny úrokovej sadzby, je možné považovať uvedené zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre prípad tu prejednávanej zmluvy z roku 2010. Keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom, ktorým bola obnova toho-ktorého bytového domu, pričom vlastníkov bytov vždy zastupoval ten istý správca, je prirodzené, že znenia viacerých zmlúv boli viac-menej totožné. Rozhodujúce je, že kontraktálny proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a žalobcom ako správcom (odborne spôsobilou osobou), ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a do tohto aj minimálne v procese tvorby vzorovej zmluvy v roku 2006 zasahoval.

Súd prvej inštancie pritom poukázal na zápisnice z pojednávania v konaniach tamajšieho súdu, ktoré ako dôkazy predložili žalobca aj žalovaná s tým, že obe strany sa zhodne vyjadrili, aby sa výsluch svedkov C. D. E. a C. F. G. nevykonal a zároveň strany zhodne vyjadrili súhlas s tým, aby sa vychádzalo z predložených zápisníc. Súd vychádzal z predložených zápisníc so zachytenými výpoveďami svedkov v iných konaniach týkajúcich sa obdobných sporov žalobcu a žalovanej s poukazom na ustanovenie § 205 CSP (zápisnica z pojednávania je verejnou listinou) v spojení s ustanovením § 191 CSP (vyhodnotenie v zápisniciach zachytených výpovedí svedkov v zmysle voľného hodnotenia dôkazov). Uvedenú možnosť podporuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obdo/51/2020 zo dňa 25.02.2021, v ktorom dovolací súd uviedol, že „zápisnica o súdnom pojednávaní má vo všeobecnosti v zmysle ustálenej judikatúry povahu verejnej listiny (pozri napr. 2Cdo/119/2011, II.ÚS/333/2014). Zápisnica o súdnom pojednávaní spísaná v inom súdnom konaní, a ako dôkaz vykonaná v ďalšom (napr. tu posudzovanom) súdnom konaní, z hľadiska úpravy dokazovania v Civilnom sporovom poriadku (§ 185 až § 211) vo svojej podstate predstavuje jeden z dôkazných prostriedkov - listinu, a to verejnú listinu. Verejná listina je listina vydaná súdom alebo iným štátnym orgánom v medziach ich právomoci alebo listina, ktorá bola osobitným predpisom za takú vyhlásená; je považovaná za dôkazný prostriedok veľmi preukazný (presvedčivý, evidentný, nesporný). V tomto smere sú potom súdy aj iné štátne orgány takouto listinou viazané. Inými slovami, zápisnica o pojednávaní zachytávajúca výpoveď svedka (ako verejná listina podľa § 205 CSP), potvrdzuje existenciu a priebeh daného procesného úkonu, pravdivosť toho, že sa svedok pojednávania zúčastnil a čo vypovedal. Z uvedeného, na skutočnosti uvádzané vo výpovedi svedka, len z dôvodu jej zachytenia v zápisnici zo súdneho pojednávania, nemožno bez ďalšieho v inom konaní nahliadať v zmysle § 205 CSP ako na objektívne pravdivé a preukázané (ako priamy dôkaz preukazujúci určitú skutočnosť). Zároveň nemožno zo žiadneho z ustanovení CSP vyvodiť, že súd nemôže vyhodnotiť svedeckú výpoveď zaprotokolovanú v zápisnici v inom konaní v rámci voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP). V prípade dokazovania obsahom svedeckej výpovede v inom konaní, zisťovanej zo zápisnice o pojednávaní spísanou (iným) súdom, do ktorej bola výpoveď svedka zaznamenaná, sa súd v podstate zaoberá popri sebe dvomi dôkaznými prostriedkami a to nosičom, záznamom svedeckej výpovede, ktorým je listina - zápisnica o pojednávaní ako verejná listina osvedčujúca priebeh a obsah výpovede svedka a samotnou svedeckou výpoveďou z hľadiska jej pravdivosti, úplnosti, vierohodnosti, či súladnosti s inými dôkazmi.“ Vzhľadom na uvedené súd dokazovanie výsluchmi svedkov nevykonal, ale vykonal dokazovanie zápisnicami obsahujúcimi ich výpovede v iných konaniach pred súdom. Z predložených zápisníc pritom vyplýva, že svedkovia C. F. G. a C. D. E. sa v rámci výsluchov vyjadrovali ku kontraktnému procesu, pričom zhodne vypovedali v tom zmysle, že pred uzatvorením zmluvy sa rokovalo o obsahu zmluvy, správcovi bol predložený návrh zmluvy na pripomienkovanie, zmluvy sa podrobne prechádzali a pripomienkovali najmä prvé zmluvy, niektoré pripomienky žalobcu boli žalovanou akceptované, C. D. E. ich konzultoval s právnikom bytového družstva. Ďalšie zmluvy sa pripomienkovali v prípade, že sa v nich niečo vplyvom zmeny právnej úpravy menilo. Uvedené vyplýva zo zápisníc predložených žalobcom, a síce zo zápisnice zo dňa 28.07.2020 sp.zn. 11C/21/2017 (č.l. 272) - strana 2, 4, 6; zo zápisnice zo dňa 09.07.2020 sp.zn. 11C/33/2017 (č.l. 284) - strana 2, 4, 5; zo zápisnice zo dňa 04.02.2020 sp.zn. 11C/51/2017 (č.l. 225) - strana 5; zo zápisnice zo dňa 04.08.2020 sp.zn. 11C/51/2017 (č.l. 287) - strana 2, 4. Výpovede oboch svedkov súd považoval za vierohodné, keď výpovede svedkov ohľadom kontraktného procesu si neodporovali v podstatných okolnostiach a neboli ani v rozpore s ostatnými dôkazmi. Hoci svedkovia boli v minulosti zamestnancom

žalovanej (C. G.) a prokuristom žalobcu (C. E.), v súčasnosti k nim nie sú v žiadnom vzťahu a nemajú žiaden záujem na výsledku konania.

Žalobca na pojednávaní namietal svedeckú výpoveď C. D. E. týkajúcu sa toho, že úverová zmluva nebola individuálne dojednaná s vlastníckmi a títo nemali vedomosť o jej obsahu, k čomu súd uvádza, že uvedené nebolo v konaní sporné, od počiatku obe zmluvné strany tvrdili, že zmluvy boli dojednávané medzi žalobcom a žalovanou. V prípade zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto konania, nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a tento konzultoval aj s právnikom bytového družstva. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontrakčný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, tak iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy č. 06/112/10 dňa 28.10.2010 a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania tejto konkrétnej zmluvy. Súd mal s poukazom na vyššie uvedené za to, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmluvy je potrebné považovať za individuálne dojednané aj v prípade tu prejednávanej zmluvy. Zároveň je (rovnako ako v prípade otázky určitosti zmluvného dojednaní) dôvodné očakávať, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv za vlastníkov bytov by formulárovú zmluvu ani nepodpísal. Vzhľadom na uvedené dospel prvoinštančný súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

K tvrdeniu žalobcu, že zmluva o úvere nebola individuálne dojednaná z dôvodu, že samotní spotrebiteľia nemali možnosť oboznámiť sa s jej obsahom a ovplyvniť jej obsah, súd prvej inštancie uviedol, že zmluvu o úvere za vlastníkov bytov uzatvoril správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 83, t.j. ako ich zákonný zástupca, s ktorým, ako už bolo vyššie konštatované, bola zmluva o úvere dojednaná individuálne, preto ďalšie individuálne dojednanie so všetkými vlastníckmi bytov už nebolo potrebné. Banka ex lege vykonáva svoje práva a plní svoje povinnosti výlučne správcovi, ako zástupcovi vlastníkov. Nemožno preto považovať za rozhodujúce kritérium pre zisťovanie a vyhodnocovanie informácií vedomosť vlastníkov bytov ako spotrebiteľov, ale výlučne vedomosť správcu. Prerokovanie obsahu zmluvy o úvere medzi správcom a vlastníckmi bytov je otázka ich vzájomného vzťahu a ak došlo v tomto smere k nejakému porušeniu povinností zo strany správcu, čo ale nie je predmetom tohto konania, môže to založiť nárok na náhradu škody voči správcovi, nie však voči žalovanej, ktorá pri dojednávaní zmluvy so správcom žiadnu povinnosť neporušila a toto nevyvracia ani Zápisnica zo schôdze obyvateľov bytového domu A. XX-XX B. zo dňa 06.02.2010 (č.l. 307) z ktorej vyplýva, že vlastníci schválili zateplenie bočnej steny domu v rozsahu 256 m², prijatie termínového úveru vo výške 10.000 Eur poskytnutého zo strany Dexia banky Slovensko, a.s., za podmienok dojednaných v príslušnej úverovej zmluve a zároveň splnomocnili správcu bytového domu na podanie žiadosti o poskytnutie úveru v banke a na podpísanie všetkých dokladov potrebných na poskytnutie úveru vrátane podpísania zmluvy o poistní a všetkých ďalších zmlúv a úkonov potrebných na poskytnutie a zabezpečenie úveru (č.l. 309).

Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že pre určenie predmetného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy o úvere za neprijateľné chýba splnenie ďalšej podmienky, a to značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko toto ustanovenie zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa, keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokové rozpätie (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.9.2020), preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd poznamenáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.

Z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 30.08.2012 vyplýva, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by po rokovaníach so žalovanou proti tomuto postupu nejako nenamietal, z čoho vyplýva, že žalobca po uskutočnených rokovaníach medzi ním a žalovanou zvýšenie úrokového rozpätia v roku 2012 akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Uvedené potvrdzujú aj výpovede svedka C. D. E. zachytené v zápisniciach predložených stranami, a síce v zápisnici zo dňa 28.07.2020 sp.zn. 11C/21/2017 (č.l. 272) - strana 3, v zápisnici zo dňa 09.07.2020 sp.zn. 11C/33/2017 (č.l. 284) - strana 3, 6; v zápisnici zo dňa 04.08.2020 sp.zn. 11C/51/2017 (č.l. 287) - strana 3.

Čo sa týka samotného Oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia. Zvýšenie úrokového rozpätia však bolo žalobcovi oznámené, a to listom zo dňa 30.08.2012 (č.l. 11), ktorý žalobca priložil k žalobe, z čoho vyplýva, že ním disponoval. Žalobca síce v žalobe neuviedol, kedy mu malo byť oznámenie doručené a neskôr začal tvrdiť, že mu nebolo doručené vôbec, avšak zo Sťažnosti žalobcu adresovanej NBS (č.l. 35) kde žalobca na strane 50 uvádza, že v niektorých prípadoch banka neoznámila zmenu úrokového rozpätia, z ktorého dôvodu musel žalobca požiadať banku o vystavenie potvrdenia, pričom uvedené dodatočné vystavenie potvrdenia sa netýka bytového domu A. XXXX H. B., pri ktorom sa v sťažnosti na č.l. 50 uvádza, že dňa 30.08.2012 adresovala banka správcovi oznámenie a zároveň sa neuvádza nič o tom, že by malo byť doručené oneskorene alebo až na vyžiadanie správcu a keďže v konaní nebol preukázaný opak, súd vychádzal z toho, že list zo dňa 30.08.2012 bol s prihliadnutím na všeobecne známu dobu poštovej prepravy doručený správcovi najneskôr do jedného týždňa po jeho spísaní, t.j. v prvej polovici mesiaca september 2012. Odoslanie zásielky preukazuje kópia z knihy odoslanej pošty žalovanej (č.l. 231), z ktorej vyplýva odoslanie oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia žalobcovi dňa 30.08.2012. V zmysle bodu 13.4.3. zmluvy o úvere sa zásielka doručovaná doporučenou poštou považuje za doručenie tretí kalendárny deň po dni odoslania, z čoho vyplýva, že oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 02.09.2012, t.j. ešte pred dňom zvýšenia úrokového rozpätia. Súd však poukázal na skutočnosť, že uvedený list žalobca priložil k žalobe a teda správcovi bol preukázateľne doručený, pričom v žalobe nebolo uvádzané žiadne iné skutkové tvrdenie o dátume jeho doručenia, preto možno vychádzať zo všeobecne známej doby prepravy poštových zásielok, resp. z bodu 13.4.3. zmluvy (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020). Zo svedeckej výpovede C. G. vyplynulo, že bolo bežnou praxou, že žalovaná v jednej obálke zasielala naraz viacero oznámení jednému adresátovi. Žalobca tvrdil, že niektoré oznámenia o zvýšení úrokovej sadzby žalovaná dorábala dodatočne na žiadosť žalobcu a uvedené žiadosti predložil súdu (č.l. 294-296). Žiadna zo žalobcom predložených žiadostí sa ale netýka Zmluvy o úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010, ktorá je predmetom tohto sporu, z čoho logicky vyplýva, že žalobca nežiadal žalovanú o zaslanie Oznámenia o zmene úrokovej sadzby v Zmluve o úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010 z dôvodu, že toto mu doručené už bolo.

V konaní nebolo sporné, že zvýšenie úrokového rozpätia bolo predmetom niekoľkých rokovaní žalobcu a žalovanej. Svedok C. D. E. pri svojich výsluchoch potvrdil, že zvýšenie úrokového rozpätia zistili okamžite po jeho zvýšení a to z výpisov z účtov, ktoré kontrolovala ekonomická námestníčka (v zápisnici zo dňa 04.08.2020 sp.zn. 11C/51/2017 (č.l. 288), v zápisnici zo dňa 09.07.2020 sp.zn. 11C/33/2017 (č.l. 286).

Žalovaná odôvodnila použitie bodu 5.5. tak, že k zmene úrokovej sadzby pristúpila na základe legitímneho právneho dôvodu, keď takto určená úroková sadzba bola v celom rozsahu primeraná aktuálnemu stavu na trhu a porovnateľná s úrokovými sadzbami ponúkanými v rovnakom segmente úverových produktov inými bankovými subjektmi, čím došlo k naplneniu podmienky adekvátnosti zmeny úrokovej sadzby podľa bodu 5.5 zmluvy o úvere. Zmena úrokovej sadzby nebola vykonaná zo strany žalovanej svojvoľne, ale po zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospela v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. Dôvod zvýšenia úrokového rozpätia (zmena refinančných nákladov na EURIBOR, zhoršenie ratingu klienta a zvýšenie rizika nesplácania úverov) mal súd preukázané aj z výpovedí svedka C. F. G., zachytených v zápisniciach zo dňa 28.07.2020 sp.zn. 11C/21/2017 (č.l. 275) - strana 7; v zápisnici zo dňa 30.01.2019 sp.zn. 22Csp/86/2017 (č.l. 291) - strana 4; v zápisnici zo dňa 21.01.2020 sp.zn. 11C/25/2017 (č.l. 278) - strana 5; v zápisnici zo dňa 04.02.2020 sp.zn. 11C/51/2017 (č.l. 287) - strana 2, 3, ktorý uviedol, že v zmysle úverových zmlúv každý klient predkladá účtovné výkazy jednotlivých bytových domov, príjmy, výdavky, zostatky na účtoch, zmeny majiteľov, zmeny zmluvy, na základe monitoringu sa každý rok stanovuje nový rating; úverová komisia rozhodla, že riziko splácania úverov bytových domov je vyššie, preto sa rozhodli zvýšiť úrokové

rozpätia vzhľadom na zvýšenie rizikovej prirážky; úroková sadzba klesala, odbor rizika z monitoringov skonštatoval, že platbyschopnosť obyvateľstva klesá; v tom období klesala zamestnanosť z 2% až na 14%, viac ako 50% majiteľov bytov bolo nad 55 rokov; úverový výbor skonštatoval, že riziko splácania úverov rastie. Dôvodom zmeny úrokového rozpätia tak bol podľa svedka zhoršený rating klienta, čo bolo dané stúpajúcou nezamestnanosťou, čím sa zvýšilo riziko nesplácania úveru. Už v roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný Euribor mal hodnotu až 5%, dalo sa predpokladať, že bude rýchlo klesať, boli realizované rokovania s predstaviteľmi BD, avšak vtedy k dohode nedošlo, musel by byť uzatvorený dodatok. V druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu, resp. k poklesu ekonomického rastu, v uvedenom období sa vo všeobecnosti pritom miera rizika dlžníkov zhoršila a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Od 01.01.2009 bol BRIBOR (Bratislava Interbank Offered Rate) nahradený sadzbou EURIBOR (Euro Interbank Offered Rate), pričom došlo k jej výraznému zníženiu, čím sa stala pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neprimerane nízkou. Zmena úrokovej sadzby nebola vykonaná zo strany žalovanej svojvoľne, ale po zmene miery rizika klienta, ku ktorej došiel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. V prejednávanej veci teda došlo k zmene miery rizika klienta a aj k zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch a zmene úverovej politiky banky, čím boli naplnené dôvody, ktoré si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Zmenou úrokového rozpätia (ktoré je jednou dvoch zložiek revizibilnej úrokovej sadzby) došlo v konečnom dôsledku aj k zmene úrokovej sadzby ako takej. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 3,28 % p.a.. Bod 5.5. zmluvy pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 3,00 % p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. zmluvy. Žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia namietal neadekvátnosť zvýšenia.

Žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovanej z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. zmluvy o úvere s tým, že do doručenia stanoviska NBS žalobca nevedel, že žalovaná nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok, teda žalobca voči použitiu napadnutého ustanovenia namietal až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovanej podľa zmluvy. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca o použití bodu 5.5. zmluvy vedel a zmieril sa s jeho použitím, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietal až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu.

Súd prvej inštancie poukázal aj na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Žalobca je pri tom tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí predmetnej zmluvy v roku 2010, pričom žalobou podanou o šesť rokov neskôr namieta znenie zmluvy, s ktorým v roku 2010 súhlasil a použil bodu 5.5., ktoré v roku 2012 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednania zmluvy pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením. V súvislosti so zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpení žalobcom ako správcom, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, ako aj pri rokovaniach o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB a ak tak neurobil, je zodpovedný za škodu, ktorú tým prípadne vlastníkom bytov a nebytových domov spôsobil (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/179/2019-458 zo dňa 23.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 26Co/66/2019-393 zo dňa 23.09.2020). Nárok na náhradu škody má pritom prednosť pred nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podanie žaloby je tak potom možné považovať aj za obchádzanie vyššie citovaného ustanovenia ZoVB a za neprípustné zbavovanie sa zodpovednosti správcu zneužitím inštitútu spotrebiteľa v právnom poriadku.

Žalobca na pojednávaní začal namietat neplatnosť ustanovenia bodu 5.5 zmluvy o úvere aj z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy o úvere, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané. Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná

je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmy. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že samotný pojem "riziko klienta" je potrebné interpretovať v zmysle normatívnej regulácie činností bankových subjektov, ako aj v zmysle bankovej praxe. V rámci internej politiky bankových inštitúcií existujú metódy zisťovania miery rizika klienta, a to na začiatku záväzkovo-právneho vzťahu, ako aj počas jeho trvania. Banky sú povinné pri výkone svojej činnosti postupovať obozretne, najmä sú povinné vykonávať obchody spôsobom, ktorý zohľadňuje riziká. Konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. V bode 5.5. zmluvy bolo dojednané aj právo banky adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch, alebo zmene úverovej politiky banky, k čomu v uvedenom období aj došlo. Z ustanovenia 5.5. je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovaniu banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval. Na určitosti zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia. Sadzbu EURIBOR neurčuje totiž žalovaná, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. Uvedené je zrejmé aj z bodu 12.1.1.1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že k zvýšeniu úrokovej sadzby dôjde práve zvýšením úrokového rozpätia. Pri skúmaní platnosti a určitosti zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015. Prejav vôle musí byť určitý, čo však neznamená, že musí dôjsť k vyčerpaniu všetkých podrobností a absolútnej presnosti jednotlivých použitých formulácií. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité.

Kontrakčný proces prebiehal medzi dvoma právnickými osobami - podnikateľmi, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. V čase uzatvorenia zmluvy bol prokuristom správcu C. D. E., ktorý zmluvu, ako aj viaceré obdobné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu podpísal. Skutkové tvrdenie žalovanej, že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná, keď k uzavretiu zmluvy došlo po vzájomných rokovaniach, pričom žalovaná prostredníctvom svojho zamestnanca C. F. G. umožnila žalobcovi pred podpisom zmluvy oboznámiť sa s textom zmluvy a pripomenovať ho, poprel žalobca iba v tom rozsahu, že zmluva o úvere nebola individuálne dojednaná s vlastníkami bytov. Z uvedeného vyplýva, že nebolo medzi stranami sporným, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontrakčný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenovať jednotlivé ustanovenia zmluvy. Tento proces sa pritom zúčastnili dvaja podnikatelia - banka a správca. Je potom potrebné vychádzať z predpokladu, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv nemal dôvod podpísať ustanovenie, ktorého význam by mu nebol zrejmy, resp. ktoré ustanovenie by považoval za neurčité. Je to potom práve žalobca, kto by mal preukázať, že správcovi význam predmetného ustanovenia nebol zrejmy, keďže vzhľadom na jeho podnikateľské postavenie a skúsenosti v danej oblasti sa predpokladá, že podpíše iba takú zmluvu, ktorej obsahu rozumie. Svedok C. D. E. (v zápisnici zo dňa 09.07.2020 sp.zn. 11C/33/2017 (č.l. 284) - strana 4,6) k neurčitosti ustanovení uviedol, že ustanovenia zmluvy, ktoré úplne jasne nechápali, sa potom doupravovali a zároveň potvrdil, že vedel, že zmluvy obsahujú ustanovenie o možnosti banky jednostranne meniť úrok, aj že úroková sadzba nebola dohodnutá fixná.

K Odpovedi NBS zo dňa 5.10.2021 predloženej žalobcom na pojednávaní súd prvej inštancie uviedol, že táto nie je pre súd záväzná a zároveň NBS v nej vychádza z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/13/2018 zo dňa 18.04.2018, ktorý ako už uviedol, nie je aplikovateľný na prejednávany prípad.

Zároveň súd poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe ako dôvod neplatnosti článku 5.5. zmluvy uviedol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie že je ustanovenie neurčité. Až neskôr začal

žalobca tvrdiť, že ustanovenie je neurčité a nezrozumiteľné. Uvedené si však odporuje, pretože ak žalobca v žalobe tvrdí, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tvrdí, že toto ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý záver však nevyhnutne predpokladá, že žalobca bol schopný pochopiť význam uvedeného ustanovenia, čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia v žalobe, a síce, že už pri samotnom koncipovaní bodu 5.5. musela žalovaná vedieť, že dané zmluvné ustanovenie umožňuje jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovanej ako banky. Z uvedeného vyplýva, že pôvodne žalobca v žalobe určitost' predmetného ustanovenia ani nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmý, a preto neskoršie spochybňovanie určitosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy považoval súd za účelové.

Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenie zmluvy o úvere bod 5.5. nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a nie je neplatné ani z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Žalobca teda nepreukázal, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, keďže jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Nakoľko dospel súd k záveru, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 5.5. zmluvy nejde, nevyslovil jej neplatnosť. Z uvedených dôvodov súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala. Keďže súd žalobu zamietol pre neexistenciu nároku žalobcu, bolo nadbytočné a nevhodné sa ďalej zaoberať otázkou výšky prípadného bezdôvodného obohatenia a námietkou premlčania vznesenou žalovanou.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, keď žalobca zaviniel zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 96,15 Eur s príslušenstvom, nakoľko žalobu vzal späť v tejto časti z dôvodu na jeho strane, ktorým bol nesprávny prepočet a vo zvyšnej časti bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, keď súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom pritom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o správcu zastupujúceho spotrebiteľov. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať. O výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku výslovne proti zamietajúcemu výroku II. a výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že prizná žalobcovi uplatnený nárok, prípadne rozsudok zruší a vec vráti prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) namietal, že súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vôbec. Ak by tak urobil, určil by správne predmet konania – posudzovanie zmenovej klauzuly obsiahnutej v čl. 5.5 s ohľadom na § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ s tým, že čl. 5.5 obsahuje obe tieto špeciálne skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, čo súd nevyhodnotil. Jedná sa o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ktoré sú vždy neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ i keby boli individuálne dojednané. Nejedná sa o generálnu klauzulu neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenú v § 53 ods. 1 OZ. Súd v odôvodnení tápa, pričom vytrhuje z kontextu všetky skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, či už sa jedná o generálnu klauzulu v zmysle § 53 ods. 1 OZ alebo špeciálne klauzuly v zmysle § 53 ods. 4 OZ a následne ich spája do jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky, vid' nezrozumiteľná argumentácia v bode 53 a 61 odôvodnenia rozsudku. Zdôraznil, že predmetom súdneho konania ako aj právneho posúdenia je zmenová klauzula obsiahnutá v čl. 5.5. s odkazom na § 53 ods. 3 písm. i) a j) OZ umožňujúca zmenu predmetu plnenia, resp. ceny plnenia a predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný predmet plnenia, resp. ceny plnenia v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Predmetom súdneho prieskumu nie je čl. 2.2.4.3 zmluvy, ale čl. 5.5 zmluvy zmenová klauzula. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý sa týka žalovanej a ktorý ustálil, že bod 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a z tohto

dôvodu absolútne neplatným ustanovením zmluvy. Vychádzal zo zistenia, že možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bola stanovená na zmenu miery rizika klienta, najmä so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS. NBS ale nestanovuje kritériá hodnotenia klienta, ale kritériá pre postup banky pri správe rizík, teda voči širšiemu okruhu klientov a produktov. Neexistuje preto predpis, ktorý by jasne mohol stanoviť rozdiel v miere rizikovosti a miere zvýšenia úrokového rozpätia a teda nemožno hovoriť ani o žiadnych pravidlách výpočtu a posudzovania kritériá rizík, čím sa vytvára svojvôľa veriteľa. Postup žalovanej na základe bodu 4.6 zmluvy bol teda netransparentný a svojvoľný a takéto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ a z tohto dôvodu neplatné. Podľa odvolateľa žalovaný žiadnym spôsobom nevysvetlil zmenu ratingu klienta ako sa mení, na základe akých pravidiel. Pojem značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa je potrebné v zmysle rozhodnutia ESD C-415/11 „Aziz“ vykladať v tom zmysle, že pojem značná nerovnováha ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť či a prípadne v akej miere je postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v práve. Na účely určenia či dôjde k nerovnováhe napriek požiadavke dobrej viery treba preveriť, či dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Pri otázke, či podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy, ktoré by sa uplatnili v prípade neexistencie zmluvnej podmienky (Mohamed Azit, C 415/2011). Odvolateľ pokračoval, že čl. 5.5 zmluvy umožňuje zmeniť banke jednostranne úrokovú sadzbu kedykoľvek automaticky bez dodatku na základe vlastného rozhodnutia. Čl. 5.7 zmluvy umožňuje spotrebiteľom jedenkrát ročne a za poplatok požiadať banku o prehodnotenie miery rizika, o ktorom však rozhoduje zasa len banka, nie spotrebiteľia. Uvedené ustanovenie aj po formálnej, aj po materiálnej stránke spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko spotrebiteľ nemôže sám jednostranne rozhodnúť o zmene tak, ako je to v prípade banky, ale musí splniť nasledovné podmienky: písomne požiadať, zaplatiť poplatok, len jedenkrát ročne, rozhoduje banka, banka má svojvôľu, rozhoduje na základe neexistujúcich/netransparentných pravidiel a netransparentným spôsobom. Tieto zmluvné podmienky tak ako sú koncipované, sú nejasné a neprimerané, jednoznačne stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi a to osobitne pokiaľ ide o právo banky sa rozhodnúť o zvýšení svojej vlastnej marže – teda zisku. Z dôvodov, ktoré sú formulované príliš široko, nejednoznačne a môžu byť zo strany banky uplatnené svojvoľne, predmetné zmluvné podmienky sú v dôsledku uvedeného netransparentné a preto neprijateľné. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-96/14, v ktorom Súdny dvor spresnil, že požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená Smernicou 93/13 nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale sa musí chápať široko. SD EÚ zdôraznil, že zmluvné podmienky možno považovať za sformulované jasne a zrozumiteľne, ak sú pre spotrebiteľa zrozumiteľné nielen z gramatického hľadiska, ale zároveň transparentne opisujú konkrétne fungovanie poisťného mechanizmu s prihliadnutím a zmluvný rámec, do ktorého patria, aby spotrebiteľ bol schopný na základne jasných a zrozumiteľných kritériá posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú. Zmluvné podmienky musia byť vždy formulované jasne a zrozumiteľne (C 26/2013). Akákoľvek jednostranná zmena musí mať základ buď v zákone alebo v zmluve. Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly v zmysle § 53 OZ a tiež súlad s požiadavkami osobitných zákonných predpisov. Dôvod zmeny musí byť dostatočne transparentný a v zmluvnej podmienke výslovne uvedený. Vecnosť dôvodu znamená, že má objektívnu povahu, teda príčina leží mimo konania dodávateľa, je nezávislá od jeho vôle. Neprijateľnosť v dôsledku v zmluve príliš neurčite vymedzeného dôvodu zmeny nemožno konvalidovať tým, že dodávateľ dôvod konkretizuje následne v oznámení. O existencii vážneho objektívneho dôvodu je poskytovateľ povinný informovať v oznámení tak, aby mohol spotrebiteľ uvážiť, či tento dôvod skutočne existuje. Je potrebné, aby klauzula ukladala poskytovateľovi povinnosť v oznámení tento dôvod poskytnúť, nestačí, že dôvod v čase oznámenia objektívne existoval. Z Občianskeho zákonníka je možné indukciou odvodiť zásadu, že zmluvnú stranu môžu zaväzovať iba také zmluvné ustanovenia, s ktorými mala možnosť sa vopred oboznámiť. Rozsudok SD EÚ vo veci C 26/2013 uviedol, že Smernica 93/13 zaväzuje členské štáty stanoviť mechanizmus, ktorý zabezpečí, aby sa nekalé podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté, mohli preskúmať, aby sa posúdila ich prípadná nekalá povaha. V rámci toho vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby stanovil, či za konkrétnych okolností daného prípadu takáto podmienka zodpovedá požiadavkám dobrej viery, rovnosti a transparentnosti stanovených smernicou. V tejto súvislosti odkázal na rozsudky vo veci C-472/10, C-92/11. Podľa odvolateľa súd poprel účel a význam spotrebiteľského práva v zmysle § 54 ods. 1 OZ, § 3 ods. 3 aj

§ 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Prvoinštančný súd poprel aj význam smerníc: Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES z 19. mája 1998 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 4; Ú. v. ES L 166, 11. 6. 1998) v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 4; Ú. v. ES L 171, 7. 7. 1999), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 13/zv. 25; Ú. v. ES L 178, 17. 7. 2000), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES z 23. septembra 2002 (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 6/zv. 4; Ú. v. ES L 271, 9. 10. 2002), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 (Ú. v. EÚ L 149, 11. 6. 2005). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, 11. 6. 2005) Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 15/zv. 2; Ú. v. ES L 95, 21. 4. 1993). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES z 23. apríla 2009 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (kodifikované znenie) (Ú. v. EÚ L 110, 1. 5. 2009) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 22. 11. 2011) a judikatúry SD EÚ zakotvujúcej koncept ex offio ochrany spotrebiteľa.

Ak by aj bola neprijateľná zmluvná podmienka individuálne dojednaná, mala podstúpiť súdnu prieskum, či sa neodchyľuje od ustanovení Smerníc a OZ v neprospech spotrebiteľa. Súd mal teda vykonať právnu kvalifikáciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, uviesť a vysvetliť prečo použil danú právnu kvalifikáciu a následne sa vysporiadať s potrebou individuálneho dojednávania. Súd vôbec nevykonal právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v článku 5.5 zmluvy v zmysle § 53 ods. 4 písm. j) OZ. Súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR, na ktoré žalobca už pri podanej žalobe poukázal. Nevykonanie právnej kvalifikácie resp. jej nesprávna právna kvalifikácia je základom zmätočnosti celého súdneho konania.

Žalobca predložil napríklad rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 124/2020, pričom v celom rozsahu odkázal na argumentáciu v týchto rozhodnutiach, ktorými súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú, pričom posudzovali čl. 4.6 zmluvy o úvere, avšak jednoznačne prezentovali postoj vyšších súdnych autorít k pojmom miera rizika klienta a rating klienta. Poukázal tiež na závery Krajského súdu Žilina v jeho rozsudku sp. zn. 14C/295/2014, ktorý určil, že bod 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru (je zrejme neprijateľnou zmluvnou podmienkou), pričom čl. 5.5 danej zmluvy riešenej v danom prípade je obdobný. Rozdiely sú v tom, že podľa čl. 5.5 zmluvy je možné dokonca alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu zmeny ratingu klienta stanoveného bankou, pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia čl. 4.6 obsahuje ešte neurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy „v čase ich ostatného posúdenia“ alebo „s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“. Zmluva neobsahuje definíciu pojmov miera rizika klienta a ani zmena ratingu klienta. Znenie uvedených článkov nemusí byť formalisticky totožné s odkazom na § 53a ods. 1 OZ. Záver súdu je zjavne nesprávny, právna kvalifikácia oboch zmlúv je totožná. Napriek zákonnej povinnosti dodávateľa zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi v prípade existencie súdneho rozhodnutia súd túto skutočnosť neskúmal a preklenul ju nezrozumiteľnou argumentáciou v bode 52 odôvodnenia, pričom svojvoľne skonštatoval, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 OZ z dôvodu neaplikovateľnosti daných rozsudkov kvôli iným skutkovým okolnostiam. Súd nevykonal žiadne posúdenie, či si plní dodávateľ túto zákonnú povinnosť v kontexte k § 305 a § 306 CSP neposúdil, či neexistujú aj iné rozsudky, ktoré by sa týkali konkrétnej podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom a nevyhľadal judikatúru, ktorou bola inými súdmi uložená povinnosť žalovanému vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Odvolateľ v tejto súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017-500 zo dňa 13.8.2020 v skutkovo a obsahovo totožnej veci, kde súd určil, že ustanovenie čl. 5.5 predmetnej zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou podmienkou a je neplatné. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 bol rozsudok Okresného súdu Piešťany potvrdený. Súd mal zistiť postupom podľa § 305 a § 306 CSP kedy boli iné rozsudky obsahujúce neprijateľnú podmienku podľa čl. 5.5 alebo podmienku s rovnakým

významom právoplatné a minimálne od tohto dňa priznať žalobcom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu § 53a ods. 1 OZ a Smernice 93/13/EHS.

Odvolateľ pokračoval, že súd vec nesprávne právne posúdil v zmysle § 53 ods. 2 a 3 OZ a nahradil zákonnú požiadavku individuálneho dojednávania zmluvy so spotrebiteľmi s možnosťou tretej osoby (správcu) oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami, čo však nemá oporu v § 53 ods. 1, 2, 3 OZ a je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ. Individuálne dojednanie zmluvné ustanovenia musia spĺňať dva základné predpoklady a to, že spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami a mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných ustanovení. Súd venoval neskutočne veľa času kontraktačnému procesu, ktorý prebiehal medzi správcou a bankou. Súd však proces dokazovania individuálneho dojednávania, teda či spotrebiteľa mali možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami a možnosť ovplyvniť obsah zmluvných ustanovení, viedol extrémne nesprávne, zaujato v prospech žalovaného v rozpore s § 53 ods. 3 OZ, z ktorého vyplýva povinnosť dodávateľa preukázať, že zmluvné ustanovenia boli individuálne dojednané. Napriek tomu, že žalovaný nikdy neprodukoval žiadny dôkaz, nenavrhol preukazovanie individuálneho dojednávania so spotrebiteľmi, súd viac ako 6 rokov čakal na zamietnutie žaloby z dôvodu individuálneho dojednávania. Prvoinštančný súd prijal nasledujúce závažné skutkové tvrdenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní:

že ustanovenia bodu 5.5 bolo v zmluvách z roku 2006 a 2010 totožné, čo vyplýva zo sťažnosti správcu zo dňa 18.1.2016 adresovanej NBS. Je však logické, že predmetom prieskumu NVS boli len zmluvy, ktoré čl. 5.5 obsahovali; podanie sťažnosti správcu adresovanej NBS preto tento záver vyplývať nemôže.; NBS boli zaslané len zmluvy, ktoré čl. 5.5 obsahovali, zmluvy, ktoré ho neobsahovali, zasielané neboli, že totožnosť znenia bodu 5.5 zmlúv z roku 2006 a 2010 údajne vyplýva z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 30.8.2012; logicky nemohli byť predmetom oznámenia zmluvy, ktoré čl. 5.5 neobsahovali,

že je daná totožnosť znenia bodu 5.5 zmlúv z roku 2006 a 2010 súdu z jeho úradnej činnosti. Predmetom podaní na súd boli len zmluvy, ktoré článok 5.5 obsahovali. Z úradnej činnosti súdu preto tento záver nevyplýva, ani vyplývať nemôže. Nadväzne konštatovanie súdu, že ak sa potom uskutočnil kontraktačný proces k zmluvám z roku 2006, ktoré obsahovali totožné znenie 5.5 týkajúce sa zmeny úrokovej sadzby, je možné považovať uvedené zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre prípad prejednávanej zmluvy z roku 2010, je potom zjavne nesprávne. Pokiaľ sám svedok C. G. vo svojich svedeckých výpovediach konštatoval, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006, ktoré ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, pretože neobsahovali čl. 5.5 zmluvy. Teda čl. 5.5 zmluvy nemohol byť ani individuálne dojednaný medzi správcou a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval a následne správca nemal vedomosť o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia prostredníctvom čl. 5.5. Na otázku svedkovi C. E., či vedel, že zmluva sa dá jednostranne meniť zo strany banky uviedol, že nie a to trikrát vo všetkých svojich výpovediach. Preto tvrdenie súdu, že je rozhodujúce, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcou, ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a minimálne v procese tvorby vzorovej zmluvy v roku 2006 aj zasahoval, je zjavne nesprávne a protizákonné. Spotrebiteľom sú bezpochyby jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, nie správca, alebo iný zákonný, prípadne zmluvný zástupca. Súd preklenul nedostatok individuálneho dojednávania spotrebiteľmi cez priebeh kontraktačného procesu medzi zamestnancami banky a zástupcom správcu, čo je neprípustné a nemá oporu v OZ aj s poukazom na § 54 ods. 1 OZ. Správca nie je zmluvnou stranou zmluvy a banka si plní výlučne práva a povinnosti voči spotrebiteľom a spotrebiteľa voči banke. Preto je tvrdenie súdu v bode 60 odôvodnenia nesprávne. Súd nesprávne právne vec posúdil podľa § 52 ods. 2 a nasl. OZ, najmä § 53 ods. 1, 2, 3 a Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom prípade nemožuje z dôvodu zákonného zastúpenia správcou spotrebiteľský prvok a postavenie spotrebiteľov, čo súd uvádza ako jeden z hlavných argumentov zamietnutia žaloby. Ust. § 53 ods. 2 a 3 OZ výslovne vyžaduje individuálne dojednanie so spotrebiteľom a nie so správcou alebo treťou osobou.

Odvolateľ pokračoval, že súd nesprávne právne posúdil absolútnu neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 OZ, hoci neplatnosť mal posudzovať bez návrhu ex officio. V tejto súvislosti za zarážajúce a tendenčné označil vyjadrenie súdu v bode 73 odôvodnenia, kde skonštatoval, že neskoršie spochybňovanie určitosti čl. 5.5 zmluvy považoval za účelové, keď posudzovať aj túto skutočnosť mal súd ex officio bez nutnosti upozorňovania na túto skutočnosť zo strany žalobcu. Požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok stanovená smernicou 93/13 by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-96/2014. Podľa odvolateľa súd chabo vysvetľuje zrozumiteľnosť

a určitosť v bode 69 odôvodnenia cez nesprávne použitie interpretačného pravidla podľa § 35 ods. 2 OZ. Súd nezrozumiteľne alebo nevysvetliteľne vysvetľuje pojem „miera rizika klienta“ a „rating klienta“, ktorý mal byť správcovi zrejмый, čo vyplýva z jeho výpovede (z výpovede svedka C. E. vyplýva pravý opak), nakoľko mu mal byť zrejмый postup metód posudzovania rizík klienta, pričom tieto metódy sú obchodným tajomstvom banky. Ak by súd nezaoberal len jazykovým výkladom, ale aj významovým výkladom, bol by dospel k záveru, že pravidlá NBS týkajúce sa zmeny rizikovej váhy spotrebiteľa neexistovali ani v čase uzatvorenia zmluvy, ani dodnes. Takisto neexistovali ani pravidlá stanovené bankou na zmenu ratingu klienta, banka nikdy netvrdila, že by nejaké existovali. Odvolateľ zdôraznil, že súd nerešpektujúc ust. § 54 ods. 2 OZ, aplikoval výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ, ktoré nie je možné aplikovať na spotrebiteľskú zmluvu vôbec, čo vylučuje § 54 ods. 2 OZ a nevyložil obsah zmluvy zákonným spôsobom, teda priaznivejším pre spotrebiteľa. Podľa čl. 5.5 zmluvy nie je možné ani úrokové rozpätie meniť, len úrokovú sadzbu. Súd podľa odvolateľa neposúdil čl. 5.5 s ohľadom na jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu C. E. v iných súdnych konaniach, avšak jeho výpoveď nemá žiaden vplyv na neurčitosť, resp. nezrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy. Z absolútne neplatného právneho úkonu právne následky nemôžu nastať. Na túto neplatnosť musí súd prihliadať aj bez návrhu z úradnej povinnosti.

Súd sa ani nezaoberal rozporom so zákonom a s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, pričom na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť a to aj bez návrhu. Súd postupoval v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SD EÚ. S poukazom na C-92/11 citoval, že na účely posúdenia, či štandardná zmluvná podmienka, ktorú si dodávateľ vyhradí právo meniť poplatky spĺňa alebo nespĺňa požiadavky dobrej viery rovnováhy a transparentnosti, má zásadný význam, či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny týchto poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať ich prípadné zmeny. Nedostatok informácií nemožno nahradiť len tým, že spotrebiteľa budú v priebehu realizácie zmluvy v predstihu informovaní o zmene poplatkov a o ich práve zmluvu vypovedať, ak s touto zmluvou nesúhlasia. Podľa rozsudku C-26/13 čl. 4 ods. 2 Smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, požiadavka podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne sa má chápať tak, že stanovuje nielen aby, dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú, musí byť schopný posúdiť efekt na spotrebiteľa, nie zverejniť hospodársky účel pre podnikateľa. Nadväzne podľa odvolateľa súd zjavne nevykonal právne posúdenie čl. 5.5 a logicky a konzistentne nevysvetlil prečo považuje čl. 5.5 za určitý a zrozumiteľný.

V druhej časti odvolania odvolateľ rozviedol uplatnený odvolací dôvod, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Uviedol, že napriek tomu, že vôbec nebolo potrebné preukazovať individuálne dojednanie, súd sa neúčelne zaoberal dokazovaním individuálneho dojednávania medzi správcou a žalovaným, pričom sa nezaoberal individuálnym dojednaním medzi spotrebiteľmi a bankou. Hoci súd v bode 59 odôvodnenia konštatuje, že vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania zmluvy, súd to jednoducho dokázal. Hoci žalovaná nepredložila žiadny listinný dôkaz, alebo iný relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednania zmluvy o termínovanom úvere, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom vyslovene porušil ust. § 53 ods. 3 OZ. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko sa nezaoberala listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca. Súd sa neoboznámil s podstatnou časťou žalobcom predložených dôkazov a nevykonal dokazovanie v tomto smere. Dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd nevykonal dokazovanie a preklenul dokazovanie len listinnými dôkazmi z iných súdnych konaní obsahujúcich výpovede C. G. a C. E., ktoré sú neurčité a vágne. C. G. nemal skutočnú vedomosť, ani nevypovedal ku skutočnostiam, že by spotrebiteľa mali možnosť oboznámiť sa s obsahom zmlúv a aj reálne ovplyvniť jej obsah. C. E. v tomto smere nevypovedal. Popisoval len čo vykonával on. Či informoval pred podpisom vlastníkov z jeho výpovedí nevyplýva, resp. je to popreté zápisnicou členskej schôdze danej bytovky zo dňa 6.2.2010. C. E. vo svojej výpovedi potvrdil,

že nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd zároveň nevykonával dokazovanie listinami vôbec, nakoľko nepostrehol rozdiely z uvedených listinných dôkazov. Z výsluchu C. G. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006 a tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, teda čl. 5.5 nemohol byť ani individuálne dojednaný medzi správcom a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval. C. E. tvrdí, že zmluvy zbežne čítali, ale zásadné je, že si túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednoznačne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným, čo sa dozvedel až v roku 2012 po aplikácii daných ustanovení bankou. Svedok C. G. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom C. E. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké. Tento svedok vypovedal, že v roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve a hlavne pri podpise, ak bolo skonštatované, že táto zmluva je taká istá ako predchádzajúca, boli prebraté len základné ustanovenia. Zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom. Z výsluchu C. G. vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie marže resp. úrokového rozpätia. C. E. uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie a to trikrát vo všetkých svojich výpovediach. C. E. na pojednávaní dňa 9.7.2020, str. 3 zápisnice vo veci sp. zn. 11C/33/2017 skonštatoval, že podmienky zmluvy si preštudovali v začiatkoch, potom ako to bola štandardná zmluva, nevstupovali do toho, Dexia si povedala podmienky, na dome to odsúhlasili a oni podpísali zmluvu, uviedol tiež, že aspoň tie prvé zmluvy čítali celé, potom už možno tie ďalšie zmluvy detailne nečítali. Na otázku, či vedel, že zmluva sa dá jednostranne meniť zo strany banky, odpovedal, že nie. Vedomosť svedka o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná. Podľa výpovede C. E. prvé zmluvy boli poskytnuté na kontrolu, kde právnik (I. J.) vykonal len minimálne úpravy, ktoré banka akceptovala. Vzhľadom na osobu C. E., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantu zmlúv ani nevšimol. Zmluva preto nebola individuálne dojednaná vôbec. Ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy z roku 2006, bez právneho odborného posúdenia. I. J. C. G. podľa jeho vyjadrenia v živote nevidel. I. J. zrejme do týchto procesov nikdy nevstupoval, nakoľko so žalovaným sa osobných stretnutí nezúčastnil. I. J. nebol ani advokát, ani neposkytoval právne poradenstvo pre žalovaného, pôsobil v predstavenstve žalovaného od roku 1971 a vzhľadom na svoj dôchodkový vek, ťažký zdravotný stav a mozgovú mŕtvicu prekonanú v roku 2006, vykonával len čestnú funkciu, ani sa nemohol zúčastňovať kontraktačného procesu, ako sa snaží naznačiť C. E.. Vzhľadom na uvedené, ako aj dlhoročný priateľský vzťah svedkov je preukázané, že ich výpovede sú tendenčné, pričom je evidentná snaha svedkov nepoškodiť sa navzájom, pričom výpoveď C. G., ako bývalého zamestnanca žalovaného je v rozpore s listinnými dôkazmi a samotnými skutkovými tvrdeniami žalovaného.

V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že súd nesprávne ustálil dôvodnosť použitia bodu 5.5 v zmysle argumentácie v bode 65 odôvodnenia rozsudku, nakoľko neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne s úmyslom zvýšiť svoj zisk na úkor spotrebiteľov k zvýšeniu úrokového rozpätia. Preto sú tieto skutkové tvrdenia súdu nesprávne. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka C. G., ktorý poukazuje na rozdielne dôvody, resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia.

Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky podľa čl. 5.5 zmluvy na zvýšenie úrokového rozpätia (ak by dojednanie bolo platné), pretože skutočné dôvody zvýšenia úrokového rozpätia a úmysel žalovaného podrobne vysvetlil C. G. na výsluchu dňa 04.04.2020 (str. 3, zápisnica z pojednávania sp. zn: 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020): „V roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný EURIBOR mal hodnotu 4,8 až 5%, finančná kríza spôsobila, že sa dalo predpokladať, že EURIBOR bude rýchlym tempom klesať, dokonca, že dosiahne mínusové hodnoty, preto Výbor (pozn. centrála banky), aby predišiel problémom s poklesom EURIBOR, nás poveril, aby sme so všetkými klientami, ktorí majú úrokovú zložku variabilnú začali rokovať. Tak isto bolo realizované rokovanie s predstaviteľmi BD, kde sme danú problematiku predstavili, ale k dohode neprišlo, pretože dohoda bola nutná, aby sa mohla zmeniť úroková sadzba, musel byť uzavretý dodatok, nedalo sa to spraviť jednostranne zo strany banky. Jednomesačný EURIBOR bol najlacnejší, ročný najdrahší. Prokurista (pozn. pán E.) nesúhlasil podpísať niečo, čo mu o 3 % zvýši úrokovú sadzbu. Klient nesúhlasil. Išlo sa ďalej. Po 2-3 rokoch došlo k tomu, o som povedal na začiatku (pozn. k zvýšeniu úrokového rozpätia)“ Tuto skutočnosť potvrdil aj C. E., ktorý vo svojich výpovediach opakovane uviedol, že dôvodom zmeny úrokového rozpätia bolo zníženie sadzby EURIBOR a jeho dorovnanie podľa požiadaviek nového akcionára v priebehu roka 2012. Na základe vyjadrenia samotnej žalovanej, jediným dôvodom pre zvýšenie úrokového rozpätia bolo prehodnotenie

rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o termínovanom úvere, čo nie je zmluvne dojednaný dôvod v zmysle čl. 5.5.

Odvolateľ pokračoval, že súd v odôvodnení v bode 67 uvádza, že je potrebné tiež poukázať na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB, a síce pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky. Odvolateľ uvádza, že danú povinnosť si správca v celom rozsahu splnil, nakoľko podmienky dojednal v čase uzatvorenia zmluvy najvýhodnejšie, ako vyplýva zo svedeckých výpovedí. Súd evidentne zabudol na základné povinnosti dodávateľa banky v zmysle § 54 ods. 1 OZ a § 3 ods. 3 a § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Správca v žiadnom prípade nemôže za jednostrannú aplikáciu neprijateľnej zmluvnej podmienky na základe jednostranného rozhodnutia žalovaného.

Podľa odvolateľa súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – Zápisnicu z členskej schôdze bytovky A. XX – XX zo dňa 6.2.2010, z ktorej vyplýva, že žalobcovia neboli prítomní pri individuálnom dojednaní, nevedeli a neboli informovaní o konkrétnych podmienkach úveru, dokonca v čase schválenia úverovej zmluvy táto ani neexistovala, pretože vlastníci udeľujú súhlas na podanie len žiadosti u žalovanej na úver. Zo zápisnice vyplýva, že k schváleniu úveru neprebehlo ani hlasovanie vlastníkov bytov v zmysle § 14 ods. 3 ZoVB. Je evidentné, že vlastníkom nemohla byť predložená žiadna zmluva o termínovanom úvere a individuálne dojednanie nie je vôbec preukázané zo strany žalovaného v zmysle § 53 ods. 3 OZ s odkazom na § 53 ods. 12 OZ. Podľa odvolateľa súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021, v ktorom sa NBS jasne vyjadruje k čl. 5.5 bez ohľadu na to, či sa týka inej úverovej zmluvy, keď jeho znenie je totožné so znením v tomto súdnom konaní.

V poslednej časti odvolania žalobca namieta, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Podľa odvolateľa súd nezaujímal ani právny názor NBS v jej stanoviskách. Súd vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu rovnosti zbraní, nakoľko neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa ani nevenoval, ale podrobne hľadal dôvody a skúmal kontraktálny proces aj bez návrhu žalovaného, bez predloženia jediného relevantného dôkazu, pričom stačilo zodpovedať právnu otázku, či je vôbec platné v zmysle § 39 OZ, resp. postupovať podľa § 53a a § 53d OZ. Súd tvrdí, že nejde o formulárovú zmluvu, pričom je evidentné, že čl. 5.5 zmluvy sa používa napriek celým zmluvným spektrom žalovaného. Súd sa nezaoberal predmetom konania, porušoval princíp rovnosti zbraní, nevykonal právne posúdenie veci vôbec, namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné. Sudca viedol procesnú obranu žalovanej, bezdôvodne akceptoval všetky nezmyselné procesné námietky žalovaného a svojím procesným postupom spôsobil aj vadu, ktorá je odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca namieta porušenie princípu rovnosti zbraní tým, že súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, tým, že vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaným s poukazom na ust. čl. 15 ods. 1 a § 190 ods. 1 CSP.

K doručenému odvolaniu žalobcu predložil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožniť strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalovaný uviedol, že súd mal porušiť právo žalobcu na spravodlivý proces, resp. dopustiť sa inej vady podľa odvolateľa v dôsledku toho, že:

sa nevenoval neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy o úvere, ani jej určitosti a zrozumiteľnosti a porušil rovnosť zbraní, neaplikoval § 54 ods. 1 a 2 OZ, § 53b, § 53 ods. 2 a ods. 5 OZ, ani § 305 a § 306 CSP,

sa nezaoberal rozsudkom NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017, uznesením ÚS SR sp. zn. III.ÚS 124/2020, ani inými rozhodnutiami, ktoré posudzovali údajne zhodný čl. 4.6 zmluvy o úvere, v dôsledku čoho je čl. 5.5 neplatný, keďže neaplikoval § 53d OZ,

neaplikoval rozhodnutia SD EÚ uvádzané žalobcom v odvolaní.

Uvedené výhrady žalovaný považoval za nedôvodné, keďže s námietkami žalobcu sa súd v rozsudku dostatočne vysporiadal a to v ods. 52 až 55, ods. 60 až 70. To, že žalobca s názorom súdu nesúhlasí, nepostačuje na záver, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces alebo došlo k inej procesnej vade. Prvoinštančný súd ani neporušil rovnosť zbraní, spor rozhodol zákonne na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov. Rozhodnutie bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. To, že z dôkazov abstrahoval skutkový dej inak, ako ho prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní.

K odvolaciemu dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorý má podľa odvolateľa spočívať v tom, že súd sa nezaoberal právnym posúdením a názormi NS SR, ÚS SR, SD EÚ a nevzal do úvahy rozhodovacie prax súdov vyšších inštancií v obdobných veciach, žalovaný uviedol, že súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti, zdôvodnil prečo sa nezaoberal názormi NS SR, ÚS SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú čl. 5.5 v prejednávanej zmluve. Správne pritom poukázal na relevantnú rozhodovacie prax Krajského súdu v Trnave. V konkrétnej veci pritom nemožno prihliadať na rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017-500 zo dňa 13.8.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.11.2021 sp. zn. 25Co/90/2020, keďže v tejto veci rozhodoval súd na základe inej skutkovej a dôkazovej situácie a odmietol sa zaoberať svedeckými výpoveďami svedkov C. E. a C. G. a žalovaný napadol rozsudok odvolacieho súdu dovolaním. V prípade, ak by súdy svedecké výpovede zohľadnili, dospeli by pravdepodobne k úplne rovnakým záverom ako k rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/57/2021, 24Co/90/2020, 25Co/8/2021, 9Co/104/2020 a ďalších, ktoré sú konformné s napadnutým rozhodnutím. V tomto spore bolo predmetom dokazovania a právneho posúdenia iba to, či je ustanovenie určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, ktorú súd skúma ex offa a či je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uvedené skutočnosti posúdil správne a svoj názor dostatočne odôvodnil. Nie je pritom nevyhnutné, aby súd dal podrobnú odpoveď na každú námietku ale len takú, ktorá je pre rozhodnutie relevantná. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané, nie je daný základ nároku.

K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré majú spočívať v tom, že:

zmluva o úvere nebola individuálne dojednaná, pretože správca zmluvy nečítal a nemohol robiť do textu zásadné úpravy,

čl. 5.5 zmluvy považoval súd za určité a zrozumiteľné ustanovenia, ktoré bolo výsledkom kontraktčného procesu, pričom súd ako dôkaz nevyhodnotil zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov,

čl. 5.5 zmluvy je totožný s čl. 4.6 zmluvy o úvere, ktorý je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 a v ďalších rozhodnutiach uvádzaných žalobcom, čl. 5.5 zmluvy o úvere nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, uviedol nasledovné:

K otázke individuálneho dojednania zmluvy žalovaný zdôraznil, že bývalý zamestnanec správcu potvrdil, že ako ich zástupca mal možnosť zmluvu pripomenkovať. Pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie písomných dôkazov v priebehu kontraktčného procesu neznamená, že kontraktácia nebola preukázaná, pretože jej priebeh preukazujú výpovede jej účastníkov. To, či došlo počas kontraktácie k vzneseniu vážnych, či menej závažných pripomienok, a či boli akceptované, nebolo

predmetom dokazovania. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočností, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovaní a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Ak táto možnosť bola jednoznačne potvrdená svedeckými výpoveďami, súd správne považoval zmluvu za individuálne nedojednanú. To, že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké, neznižuje ich relevantnosť ale podporuje ich autenticitu. Ich výpovede treba hodnotiť ako celok, nie podľa viet, ktoré žalobca účelovo vytrhol z kontextu a následne dezinterpretoval.

K skúmaniu určitosť a zrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy podľa žalovaného žalobca nedôvodne namieta, že súd neskúmal určitosť a zrozumiteľnosť tohto ustanovenia, naopak túto námietku považoval za relevantnú. Preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchoch svedkov C. E. aj C. G.. Obaja svedkovia potvrdili, že správca mal možnosť zmluvu pripomenovať a pýtať sa na jej obsah a to, že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval (pozn.: zrejme neurčité). V konkrétnom prípade tak súd nemal dôvod nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť ustanovenia zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Zápisnicou zo schôdze vlastníkov sa potvrdilo iba tvrdenie žalovaného, že spotrebiteľia nikdy do obsahu zmluvy nezasahovali, ani o ňom nemali žiadnu vedomosť, keďže schvaľovali iba typ a základné parametre úveru. Je preto irelevantné, či zmluva bola určitá a zrozumiteľná pre vlastníkov (spotrebiteľov). Rozhodujúce je, či bola určitá a zrozumiteľná správcovi ako ich zástupcovia.

K námietke odvolateľa, že čl. 5.5 zmluvy je totožný s čl. 4.6 zmluvy o úvere, ktorý bol určený za neprijateľnú podmienku v iných rozsudkoch, žalovaný uviedol, že žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy o úvere bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie uzavretej medzi fyzickými osobami. Právne zastúpenie kvalifikovaným subjektom (správcom) vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Súd v tomto prípade nemohol skúmať ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Pri rokovaní tak reálne absentovala slabšia strana. Znenie čl. 4.6 a čl. 5.5 úverových zmlúv neobsahujú rovnaké ustanovenia, je medzi nimi rozdiel napr. v dôvode zmeny úrokovej sadzby. Je preto zrejme, že uvedené rozhodnutie aplikovať nemožno. Väčšina ďalších tvrdení žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie udalostí. Účelová verzia žalobcu pritom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená žiadnym dôkazom. Žalobca sa domáha predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal k dispozícii, predložil by ich. Ide o údajnú e-mailovú komunikáciu právneho predchodcu žalovaného z rokov 2006–2010, ktorú nebol povinný archivovať. Súd riadne preskúmal všetky predložené listinné a skutkové tvrdenia. To, že čiastočne našiel ďalšie dôvody nad rámec argumentácie žalovaného, pre ktoré považoval nárok žalobcu za nedôvodný, nemožno považovať za vadu rozhodnutia, svojvôľu súdu alebo porušenie rovnosti zbraní. Súd totiž musel postupovať pri dokazovaní na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov.

K rozporovaniu záveru, že čl. 5.5 zmluvy o úvere nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, žalovaný uviedol, že záver súdu prvej inštancie považuje za správny. Zmluva vrátane neprijateľnej podmienky bola medzi správcom a bankou individuálne dojednaná, preto nemožno prihliadať ani na rozhodnutie o tom, že čl. 5.5 bol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku v inom rozsudku, v rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, kde sa takáto skutočnosť nepreukázala.

Žalovaný pokračoval, že podľa odvolateľa námietka, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, sa má týkať:

výhrady, že čl. 5.5 zmluvy už bol opakovane určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku v rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 spolu s uznesením ÚS III.ÚS 124/2020, pretože má ísť o rovnaké ustanovenie,

posúdenia, že čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, je neurčité a nezrozumiteľné.

Sporné ustanovenie podľa žalovaného nie je rovnaké ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozsudku NS SR 6Cdo 127/2017 spolu s uznesením ÚS SR III.ÚS 124/2020. Čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere doposiaľ nebol v prípade preukázania, že ustanovenie bolo individuálne dojednané, vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Navyše jediným správcou, ktorý požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia na jeho základe, je správca. V prípade individuálneho dojednaní zmluvy je irelevantné či individuálne dojednané ustanovenie spadá do výpočtu neprijateľným zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 OZ. Individuálne dojednané ustanovenie nemôže byť v zmysle generálneho pravidla v § 53 ods. 2 OZ nikdy posúdené ako neprijateľná zmluvná podmienka, čo vyplýva z čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13/EHS. Podľa žalovaného nesprávny je aj právny záver žalobcov, že vo veci možno aplikovať § 53 ods. 4 písm. j) OZ, keďže predmetom sporu nie je zmena úrokovej sadzby. V danom prípade tak treba aplikovať § 53 ods. 16 písm. a) OZ, v zmysle ktorého sa ust. § 53 ods. 4 písm. j) o neprijateľných podmienkach nepoužije na spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je obchod s finančnými nástrojmi a inými produktmi alebo službami, kde je cena závislá od pohybu kurzov a indexov na regulovanom trhu alebo trhovej sadzby, na ktoré dodávateľ nemá vplyv. Prvoinštančný súd správne skonštatoval, že žalovaný nepreukázal v spore samotnú výšku úrokovej sadzby po zvýšení úrokového rozpätia, ale jeho tvrdenia sa týkali iba výšky úrokového rozpätia. V spore sa pritom preukázalo, že čl. 5.5 zmluvy nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 OZ. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta, ako to bolo medzi stranami dohodnuté. V čase uzavretia zmluvy, aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho správca považoval za určité a zrozumiteľné, nepreukázal sa ani jeho rozpor so zákonom a dobrými mravmi. V spore sa preukázalo, že žalobca o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho. Preto nebol relevantný dôvod na to, aby súd dospel k právnomu posúdeniu, že čl. 5.5 zmluvy je neprijateľnou podmienkou alebo neplatný podľa § 37 ods. 1 alebo § 39 OZ. Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodal, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže tento záver NBS nie je pre súd záväzný. Navyše aj NBS vo svojom stanovisku poznamenáva, že vec môže záväzne vyriešiť iba súd.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), pričom právny zástupca žalovaného bol na základe jeho žiadosti v danej lehote informovaný o mieste a čase VVR aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu – v zamietajúcom výroku II. ako aj vo výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom súdneho konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu (pred zmenou subjektov - vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome v B. K. L. A. M. XXXXc/XX, XX v bytovom dome č. XXXX) na vydanie od žalovanej bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 165,95 Eur s príslušenstvom, ktoré mala získať na základe vzťahu založeného zmluvou o termínovanom úvere č. 06/112/10 zo dňa 28.10.2010, v dôsledku nedôvodného zvýšenia úrokovej sadzby na základe čl. 5.5 predmetnej zmluvy od 14.9.2012 z 2,32% na 3% p.a. za obdobie do 20.6.2016.

Predmetom odvolacieho prieskumu, vymedzeným odvolateľom uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní popísanom vyššie. Výrok I. preskúmaného rozsudku, ktorým bolo konanie z dôvodu čiastočného späťvzatia čiastočne zastavené, nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvoinštančný súd vykonal všetko navrhnuté dokazovanie potrebné na zváženie nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý vec aj správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, nezistil ani naplnenie ďalších odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopŕňa iba nasledovné:

Ako prvý právny záver vo veci prvoinštančný súd vyslovil v ods. 53 odôvodnenia názor, že v prípade zmluvy o úvere, úrok je odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov, je teda hlavným predmetom plnenia, resp. cenou plnenia a keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia, resp. ceny plnenia, je zo zákona (§ 53 ods. 1 OZ) vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolateľ k tomuto záveru namietal, že predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný predmet plnenia, resp. cena plnenia v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Zmluvná podmienka čl. 5.5 sa týka jednostrannej zmeny predmetu plnenia alebo ceny plnenia dodávateľom, je teda len zmenová klauzula.

V zmysle § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (k 28.10.2010) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranej ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa ods. 3 ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Podľa ods. 4 písm. i) tohto ustanovenia za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu uvedeného v zmluve. Podľa ods. 4 písm. j) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

V zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, najmä § 502, úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peniaze, je to zmluvne dojednaná cena úveru, odplata za poskytnutý úver. Aj podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 úrok je cena peňazí.

S poukazom na uvedené odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho v zmysle § 53 ods. 1 OZ, vo všeobecnej rovine, najmä vo vzťahu k jeho výške, neprichádza do úvahy jeho posudzovanie ako prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, včítane dojednaní o akýchkoľvek zmenách úroku.

Špeciálne ust. § 53 ods. 4 písm. i) OZ (použitie aj prvoinštančným súdom) ale za neprijateľnú zmluvnú podmienku označuje ustanovenie zmluvy, ktoré umožňuje dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, a podľa písm. j) za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia, pod čo spadá aj zvýšenie úrokovej sadzby. Z týchto hľadísk by potom bolo možné preskúmať ne/prijateľnosť zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy. Podmienkou ale je aby táto zmluvná podmienka neboli individuálne dojednaná (§ 53 ods. 1 veta druhá OZ), čo v danom prípade nebolo splnené. Ak prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetná zmluva resp. zmluvná podmienka v čl. 5.5 bola individuálne dojednaná, nebol dôvod vykonávať právne posúdenie veci podľa § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ako sa toho domáha odvolateľ.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že sa jedná o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ktoré sú vždy neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ, i keby boli individuálne dojednané, s týmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

Zo znenia cit. § 53 ods. 1 OZ je zrejmé, že zákonodarca zaviedol pre individuálne zmluvné dojednania výnimku z testu neprijateľnosti v generálnej klauzule zakotvanej v § 53 ods. 1 OZ. Vecný rozsah prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok je tak obmedzený len na štandardné zmluvné dojednania a nepodliehajú mu tie zmluvné podmienky, ktoré boli individuálne dojednané a to i vtedy, ak by sa jednalo o zmluvné podmienky taxatívne vymenované v ods. 4 citovaného ustanovenia. Ešte flagrantnejšie tento záver vyplýva z čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia základnou všeobecnou podmienkou pre posudzovanie nekalosti zmluvnej podmienky je, aby nebola individuálne dohodnutá.

V súvislosti individuálnym dojednaním zmluvy odvolateľ tiež namietal, že nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľmi, čo nemožno nahradiť možnosťou tretej osoby (správcu) oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami. Odvolací súd sa ani s touto argumentáciou odvolateľa nestotožňuje, pričom poukazuje na závery súdu prvej inštancie, najmä v ods. 60 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, s ktorými sa stotožňuje.

V zmysle § 8b ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy (v texte aj len ZoVB) správca je povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom.

Podľa citovaného ustanovenia správca vykonáva správu bytového domu sám v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, jedná sa teda o priame zastúpenie, z ktorého práva a povinnosti vznikajú priamo zastúpenému. Preto ak kontraktačný proces v danom prípade bol vedený správcom z titulu jeho oprávnenia vyplývajúceho z cit. ust. § 8b ods. 1 ZoVB (ako aj zo znenia čl. III. Zmluvy o výkone správy č. 83) ako zákonný zástupca spotrebiteľov, je tým naplnená požiadavka individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi. Správca totiž konal samostatne v mene vlastníkov a na ich účet. Oboznámenie vlastníkov správcom o obsahu návrhu zmluvy o úvere je potom vnútornou otázkou ich vzájomného vzťahu, dojednania a zvyklostí, bez vplyvu na kompetenciu správcu navonok konať v mene a na účet vlastníkov samostatne. Správca v tomto procese nie je treťou osobou, ako to uvádza odvolateľ, ale priamym zákonným zástupcom spotrebiteľov.

Z uvedeného potom vyplýva záver, že v danom prípade jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v kontraktačnom procese v súlade so zákonom zastúpení svojím

zákonným zástupcom – správcom, ktorý konal v ich mene a na ich účet, ako spotrebiteľia mali potom oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami a zároveň mali možnosť ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 OZ).

V tejto súvislosti odvolateľ namieta aj že súd nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz – zápisnicu z členskej schôdze bytovky A. XX-XX zo dňa 6.2.2010, z ktorej má vyplývať, že žalobcovia neboli prítomní pri individuálnom dojednaní, nevedeli a neboli informovaní o konkrétnych podmienkach úveru.

Prvoinštančný súd sa s týmto listinným dôkazom správne vysporiadal v ods. 60 odôvodnenia rozsudku, keď uviedol, že individuálne dojednanie zmluvy, ktoré postačuje so správcom, nevyvracia ani predmetná zápisnica, z ktorej vyplýva, že vlastníci bytov schválili zateplenie bočnej steny domu a zároveň za tým účelom prijatie termínovaného úveru vo výške 10.000,- Eur z Dexia banky Slovensko, a.s., za podmienok dojednaných v príslušnej úverovej zmluve. Zároveň splnomocnili správcu na podanie žiadosti o poskytnutie úveru na podpísanie všetkých dokladov, vrátane podpísania zmluvy o poistení a všetkých ďalších zmlúv a úkonov potrebných na poskytnutie a zabezpečenie úveru.

Ako bolo uvedené vyššie, individuálne dojednanie spotrebiteľskej zmluvy správcom ako zákonným zástupcom vlastníkov bytov a nebytových priestorov napĺňa požiadavku individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi a to bez ohľadu na to, či správca konajúci v mene a na účet vlastníkov týchto v priebehu kontraktáčného procesu, o obsahu zmluvy a jej zmluvných podmienkach pred jej podpisom informoval, prípadne ich inak do kontraktáčného procesu zainteresoval.

V ďalšej časti odvolania žalobca namietal skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že predmetná spotrebiteľská zmluva bola individuálne dojednaná, obsiahnuté v bodoch 54 až 57 odôvodnenia. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v tomto smere stotožňuje a podrobnostiach na ne odkazuje.

Prvoinštančný súd v ods. 15 a 16 odôvodnenia vymenoval, ktoré dôkazy, včítane zápisníc z pojednávani súdu predložili obe strany. V ods. 55 rozsudku súd poukázal na zápisnice z pojednávani v konaniach Okresného súdu Trnava, ktoré ako dôkazy predložili žalobca aj žalovaná s tým, že obe sa vyjadrili, aby sa výsluch svedkov C. E. a C. G. nevykonal a zároveň strany vyjadrili súhlas s tým, aby sa vychádzalo z predložených zápisníc. V rozpore s tým odvolateľ tvrdí, že žalovaná nepreložila žiadny dôkaz týkajúci sa individuálneho dojednania, čo je v rozpore s obsahom spisu. Nevykonanie dôkazov výsluchmi svedkov C. E. a C. G. a vychádzanie z predložených zápisníc s výpoveďami týchto svedkov v iných súdnych konaniach v obdobných sporoch strán, prvoinštančný súd vyčerpávajúco a plne akceptovateľne odôvodnil v ods. 56 preskúmaného rozsudku. Nie je úplne pravdivé tvrdenie odvolateľa (pod bodom 3.A.), že súd sa nezaoberal žalobcom predloženými listinnými dôkazmi a to vymenovanými zápisnicami z pojednávania pred Okresným súdom Trnava, keďže podľa ods. 57 odôvodnenia prvoinštančný súd vychádzal zo zápisníc z pojednávania vo veci sp. zn. 11C/21/2017 zo dňa 28.7.2020, vo veci 11C/51/2017 zo dňa 4.2.2020 aj 4.8.2020. Je pravdou, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní nevychádzal z ďalších odvolateľom poukázaných zápisníc Okresného súdu Trnava vo veci sp. zn. 22Csp/86/2017 zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 11C/25/2017 zo dňa 21.1.2020, sp. zn. 11C/21/2017 zo dňa 12.12.2019 a sp. zn. 11Csp/134/2016 zo dňa 27.6.2019, čo ale neznamená, že súd sám sa s ich obsahom neoboznámil. Dôkaz týmito listinami bol ale vykonaný postupom v zmysle § 204 CSP, keďže dotknuté listiny boli stranám doručené a listiny, resp. ich obsah neboli protistranou spochybnené, čo skonštatoval prvoinštančný súd v zápisnici z pojednávania zo dňa 2.12.2021 (č.l. 320). To, že súd v rámci svojich skutkových záverov nevymenúva niektoré žalobcom poukázané zápisnice z pojednávani znamená, že nič relevantné pre vec z nich nevyplývalo a že súd z nich nevyvodil konkrétne skutkové závery. Sám žalobca pritom v podanom odvolaní neuvádza aké relevantné skutkové závery z ním poukázaných zápisníc, rozhodné pre vec samu, mali vyvstať.

Odvolační soud sa na základe výsledkov vykonaného dokazovania zhoduje so závermi súdu prvej inštalácie, na ktoré v podrobnostiach odkazuje, že predmetná zmluva o úvere bola individuálne dojednaná, keďže správca ako priamy zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov – spotrebiteľov mal možnosť sa so všetkými zmluvnými ustanoveniami oboznámiť pred podpisom zmluvy a zároveň mohol aj reálne ovplyvniť ich obsah. Miera, do akej toto svoje oprávnenie aj reálne využil, je pritom nerozhodujúca. Bolo preukázané, že správca reálne zasahoval do zmluvných rokovanií a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. To, že pri neskorších zmluvách (uzavieraných už od roku 2006) toto svoje oprávnenie už využíval z vlastného rozhodnutia v nižšej miere a ku kontraktačnému procesu tak pristupoval ľahkovážne a nezodpovedne, je pre záver o individuálnom dojednaní zmluvy irelevantné. Za nerozhodné odvolací súd považoval tiež to, že C. E. (zástupca správcu) vo výpovediach uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie, keďže pri zodpovednom prístupe to z obsahu zmluvy z čl. 5.5 vedieť mal a mohol. Prvoinštančný súd pritom správne ustálil, že svedkovia C. G. a C. E. ako bývalí zamestnanci strán, v súčasnosti k stranám nie sú v žiadnom vzťahu a preto nemajú žiaden záujem na výsledku konania a ich výpovede tak považoval za vierohodné.

Odvolačel tiež namietal, že súd neprihliadal na iné poukázané súdne rozhodnutia riešiacie obdobnú problematiku, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019, spolu so súvisiacim uznesením ÚS SR sp. zn. II.ÚS 124/2020 zo dňa 15.4.2020 (v ktorom spore rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom pod sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.9.2015, ktorý bol potvrdený Krajským súdom Žilina sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016). Prvoinštančný súd sa s týmto vysporiadal v ods. 52 svojho odôvodnenia, keď správne uviedol, že tieto rozhodnutia sú na prejednávanú vec neaplikovateľné, lebo vychádzajú z iných skutkových okolností, keď uvedených konaniach bol posudzovaný iný typ úverového produktu a to zmluva o hypotekárnom úvere (a v prejednávanej veci zmluva o termínovanom úvere), v ktorej ako dlžníci vystupovali fyzické osoby bez zastúpenia (v prejednávanej veci zastúpení kvalifikovaným správcem) a znenie bodov 4.6 a 5.5 nebolo totožné, lebo je v nich inak definovaná zmena miery rizika klienta. Odvolací súd ale považuje za podstatné, že v danom prípade dovolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 127/2017 riešil výlučne štyri špecifické právne otázky nastolené dovolateľom a to otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo právneho vzťahu, otázku preukazovania naliehavého právneho záujmu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov, otázku možnosti vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzavretej pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z. a napokon štvrtú otázku, či je možné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby v konaní bola preukázaná existencia a výška ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Dovolací súd o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol. Nadväzne Ústavný súd SR v rozhodnutí III.ÚS 124/2020 rozhodoval o sťažnosti smerujúcej proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorú odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného je zrejmé, že ani Najvyšší súd SR a ani Ústavný súd SR sa v danej veci nezaoberali, ani nezaujímali stanovisko k otázke neprijateľnosti zmluvného dojednania tzv. zmenovej klauzuly v bode 4.6 úverovej zmluvy. Závery Najvyššieho súdu SR vo veci 6Cdo 127/2017 a ani nadväzne Ústavného súdu SR vo veci III.ÚS 124/2020 sú preto pre danú vec bez výpovednej hodnoty.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 28.4.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017 zo dňa 13.8.2020, ktorým bolo žalobe žalobcu voči žalovanému v obdobnej veci vyhovené, je potrebné uviesť, že v danej veci súd rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keď žalovaný individuálne dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky netvrdil včas, preto na jeho neskoršie tvrdenia prvoinštančný súd neprihliadal s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a vychádzal zo záveru, že bod 5.5 úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný. Odvolaciemu súd sú ale známe iné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (napríklad rozsudok sp. zn. 25Co/8/2021, sp. zn. 23CoCsP/57/2021, sp. zn. 9Co/104/2020) v konaniach vedených medzi tými istými stranami v o obdobných sporoch, ktorými odvolací súd potvrdil rozsudky prvoinštančného súdu, ktorými bola zamietnutá žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu údajného nedôvodného zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na obdobný čl. 5.5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Odvolať tiež namietal nesprávne právne posúdenie prvoinštančným súdom absolútnej neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 37 ods. 1 OZ pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť a § 39 OZ pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi.

Odvolačný súd sa zhoduje s názorom odvolateľa ohľadne interpretačného pravidla, že ust. § 54 ods. 2 OZ ako *lex specialis*, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (obdobne aj § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka), vylučuje aplikovať výkladové pravidlo podľa § 35 ods. 2 OZ (použitie prvoinštančným súdom v ods. 69 odôvodnenia), podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Podľa § 54 ods. 2 OZ, ak práva a povinnosti zmluvných strán nie sú jednoznačne formulované, použije sa výklad, ktorý bude na prospech spotrebiteľa. Ak napriek použitiu interpretačného pravidla nie je možné odstrániť neurčitosť, právny úkon je neplatný (§ 37 ods. 1 OZ).

Podľa bodu 5.5 predmetnej zmluvy v termínovanom úvere č. 06/112/10 banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu uplatňovanú v zmysle ustanovení tejto úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta alebo zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch alebo zmene úverovej politiky banky. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrovekovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť jednostranne bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd dospel zhodne ako prvoinštančný k záveru, že predmetná zmluva v uvedenom bode 5.5 nie je neplatná pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 ods. 1 OZ, pričom v podrobnostiach odkazuje na závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v bode 69 až 74 odôvodnenia. Je tak bez ohľadu na nesprávny odkaz prvoinštančného súdu na § 35 ods. 2 OZ. Podmienky zmeny úrovekovej sadzby sú podľa čl. 5.5 dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný pre spotrebiteľa priaznivejší výklad a preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou a odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy vytvárajú banky v súlade so zákonom č. 483/2001 z.z. o bankách, najmä jeho § 27. Nie je dobre možné v zmluve špecifikovať pojem miera rizika klienta, toto je vyhodnocované podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti. Ustanovenie o zvýšení úrovekového rozpätia nemôže obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, najmä ak ide o dlhodobejšiu zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia.

Odvolačný súd nezistil ani žiaden rozpor daného dojednania s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, na ktorý odvolateľ vo všeobecnej rovine odkazuje a prvoinštančný súd sa mu osobitne nevenoval (§ 387 ods. 3 CSP).

V zmysle ust. § 39 OZ (prvoinštančným súdom síce nepoužitú, avšak vzhľadom na nižšieuvedené pre rozhodnutie nerozhodujúce - § 382 CSP) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrými mravom.

Dobré mravy možno definovať ako základné všeobecne uznávané v spoločnosti panujúce morálne zásady ohľadne vzťahov a konaní medzi ľuďmi. NS SR pod R 5/2009 definoval dobré mravy ako

obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie..., ktoré zodpovedá základným v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Právny úkon, ktorý v zmysle cit. ust. § 39 OZ nie je dovolený, je absolútne neplatný a to od počiatku ex tunc, teda spätne od uzavretia zmluvy, pričom na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex officio. Platnosť právneho úkonu sa pritom posudzuje so zreteľom na okolnosti v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením (§ 451 OZ), ktoré sa musí vydať (§ 457 OZ).

Pri posúdení textu citovaného ustanovenia 5.5 zmluvy cez prizmu vyššie uvedených teoretických východísk odvolací súd žiadnu nemorálnosť čl. 5.5 zmluvy, teda jeho rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narušovať základné morálne spoločenské zásady. Absencia niektorých okolností pre uplatnenie predmetného ustanovenia, ako na to poukazuje žalobca, by zakladala neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť predmetného právneho úkonu, nie však jeho rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor spotrebiteľov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa (§ 53 ods. 4 písm. i/ v spojení ods. 15 OZ).

Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti poukazuje na neplatnosť predmetného dojednania pre rozpor neprijateľnej podmienky so zákonom v zmysle § 39 OZ, sám neuvádza pre aký rozpor, s ktorým konkrétnym ustanovením zákona, by toto zmluvné dojednanie čl. 5.5 malo byť absolútne neplatné. Odvolací súd pritom takýto rozpor sám nezistil.

Ako ďalšie odvolateľ namietal závery súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti použitia bodu 5.5 zmluvy v bode 65 odôvodnenia rozsudku s tým, že neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne k jeho zvýšeniu. I v tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie podrobne odôvodnenými v bode 65 preskúmaného rozsudku, na ktoré v podrobnosti odkazuje, v ktorom súd uvádza všetky dôvody zmeny. Nie je pritom pravdou tvrdenie odvolateľa, že jediným dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia bolo prehodnotenie rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv.

Odvolateľ tiež namietal, že súd nevyhodnotil listinný dôkaz – odpoveď NBS zo dňa 5.10.2021, v ktorom sa vyjadřila k totožnému čl. 5.5 zmluvy. Prvoinštančný súd, ktorý sa s touto otázkou vysporiadal v ods. 72, správne uviedol, že stanovisko NBS, v podstate odkazujúce na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/13/2018, s ktorým sa nestotožnil, nie je pre súd záväzný, pričom súd svoj iný názor riadne zdôvodnil. V danom spore išlo o zmluvu o úvere uzavretú medzi fyzickými osobami bez zastúpenia správcou a bankou a najmä čl. 4.6 zmluvy bol čiastočne odlišný od čl. 5.5 v tejto veci v dôvodoch zmeny úrokovej sadzby, keď bod 4.6 danej zmluvy neobsahoval ako dôvod zmenu vývoja situácie na medzibankových trhoch a zmenu úverovej politiky banky a zároveň zmena miery rizika podľa daného bodu 4.6 neuvádzala súvis so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou.

Napokon odvolateľ namietal, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - § 365 ods. 1 písm. b) CSP a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie - § 365 ods. 1 písm. d) CSP s tým, že prvoinštančný súd vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

Princíp rovnosti zbraní je zakotvený v čl. 6 CSP ako princíp rovnosti sporových strán, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak si povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán. V procesnoprávnej rovine strany sporu majú navzájom rovnocenné postavenie, rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov

procesného útoku a procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Súd pri svojom procesnom postupe musí každej zo sporových strán umožniť v rovnakej miere realizovať jej procesné oprávnenia.

Po oboznámení sa s vecou odvolací súd nezistil žiaden procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán. Naopak prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanoveniami CSP a žiadnym svojím procesným postupom princíp rovnosti zbraní neporušil. Zo skutočnosti, že žalobca pred súdom prvej inštancie nebol úspešný, nemožno vyvodiť, že súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán rozhodol v prospech žalovanej.

Ani skutočnosť, že procesný postup súdu nezodpovedal predstavám a vôli žalobcu, nezakladá porušenie princípu rovnosti zbraní. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v porušení princípu rovnosti zbraní nemôže byť v tom, že neprihliadol na názor NBS v jeho vyjadrení zo dňa 5.10.2021, že by sa nevenoval neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti (čo nie je pravda), ani že by nesprávne aplikoval § 53 ods. 2 OZ, že by neskúmal zákonné predpoklady individuálneho dojednania zmluvy, že by mal nesprávny názor o tom, že ide o formulárovú zmluvu, že by sa nezaoberal právnym posúdením veci a namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré mali byť podľa žalobcu nadbytočné (čo nie je s poukazom na predtým uvedené pravda). Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd sám viedol procesnú obranu žalovanej a bezdôvodne akceptoval všetky jej procesné námietky, čo odvolateľ ani bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd ani nezistil, že by prvoinštančný súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovanej a že by vlastnými úvahami nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovanej (čo takisto odvolateľ bližšie nešpecifikoval). Prvoinštančný súd v konaní a pri rozhodovaní neporušil § 191 ods. 1 CSP a ani základné princípy CSP zakotvené v čl. 6 ods. 1 a v čl. 8. Odvolací súd teda nezistil žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by mal porušiť princíp rovnosti sporových strán zakotvený v cit. čl. 6 CSP. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP teda nebol naplnený.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcu, s poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, odvolací súd napokon dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol naplnený, resp. pokiaľ bola odvolacia argumentácia sčasti dôvodná, nemalo to dopad na správnosť samotného rozhodnutia vo veci. Odvolací súd preto preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zamietajúceho výroku II., včítane (vzhľadom na výsledok prvoinštančného konania) vecne správneho výroku III. o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím § 387 CSP potvrdil.

V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V tomto odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto podľa citovaných ustanovení žalovanej vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúcich výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné) odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu - 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).